

Şimdi Birer Yabancı Olduk

– Öz · 10 Mayıs 2016

* ŞİMDİ BİRER YABANCI OLDUK *

Mehtabın ışığında buldu saçlarını. Her mırıltısından bir sözcük çıkıyordu.

Sözcükler serseri kurşunlar gibi kaçıyordu dudaklarından. Oysa ne kadar güvenirdi kalemine. Mutlaka her dizesinde onun ismi olmalıydı. Olmuyordu beceremiyordu Bozuntuya vermeden kalemine sarıldı. Keramet kalemedir, diyerek yeniden yazmaya başladı.

Korkuyorum seni düşündükçe

Oysa seni çok seviyorum

Hiç değilse al bu dizeyi kirpiklerine iliştiir.

Nasıl bir aşktı bu? Ne yapmıştı ki bu duygulara? Nereye başlasa kalemi kırılırdı elinden.

Madem ki senden bir fayda yok; madem ki bir zevk alamıyorum bu aşktan o zaman

atarım içime olur biter; dedi. Derin bir nefes aldı. Ve yeniden düşündü düşündü aklı sıra

bir çözüm buldu. Dudaklarına acı bir gülümseme kondurarak, şöyle dedi kendi kendine:

Keşke bir kez daha elini sımsıkı tutsaydım. Keşke bir kez daha dizelerime seni taşısaydım,

keşke bir kez daha doyasıya seni öpseydim" onca yıl bir arada yaşadık, gezdik, tozduk,

bir kaç kadeh bir şeyler içtik, küstük ve barıştık, yağmurlar altında birlikte ıslandık,

gözyaşlarımızı birlikte akıttık, şimdi birer yabancı olduk.

Hadi gel,

Papatya yapraklarıyla oynayan çocukluğunu yaşa.

Martı seslerinde unuttuğun Zeki Müren'in şarkılarını dinle

Ve yosun kokan düşlerine çağır beni.

Hadi gel

Bir kez daha mavi gözlerinden essin rüzgâr.

Kalemimi uzattığı her şiir ona küskün vaz geçmişti cümle kurmaktan. Tek bir sözcük, ne olursunuz

birakın da çıldırasıya bağırayım seni seviyorum.

Nuri Dağdelen

Not: Değerli dostlar, bu öyküyü daha uzatabilirdim

ama görüyorum ki okumaya pek hevesli kimseleri bulamıyorum.

Bu nedenle, uzaklara gitmektense, yakın olmayı tercih ettim.

Beni bağışlayınız.